

ČUDEŽNA HIŠKA

Nekoč pred davnimi časi je za globokim gozdom stala majhna vas. Bila je skromna in revna. Le še nekateri ljudje so imeli kakšno kokoš ali kozo. Na robu vasi je stala hiška, v kateri je prebivala družina s tremi hčerkami, mamo in očetom.

Hčerke so se vedno rade igrale v gozdu in si ogledovale hišo, ki je bila last nekega moža. Nekega dne so zaslišale v hiši glasen pok, zato so se ji približale in prisluhnile. Takrat pa že so zaslišale glas svojega očeta, ki je jezno rekel, da se morajo spraviti od tam. Pri večerji so očeta vprašale, kdo je bil v tisti hiški in povedal je, da tam živi njihov dedek. Sestre so vprašale, zakaj jim je to toliko časa prikrival. Oče se je takrat razjezik in ukazal, naj molčijo ter pojedo večerjo.

Naslednji dan so zjutraj takoj po zajtrku odhitele k hiški. Predstavile so se dedku in šle noter. Dedek je vprašal svoje vnukinje, ali jim je oče dovolil priti in so se zlagale, da je. Dedek jim je razkazal hišico, v kateri je bil tudi prehod, preko katerega se lahko teleportiraš v čudežno deželo. Deklice so seveda hotele iti na ta kraj. Dedek jim ni dovolil, one pa ga niso poslušale in so kar šle.

Ko so se znašle v čudežni deželi, so se takoj zgubile in tako dolgo hodile, da so od utrujenosti zaspale. Zjutraj so pred sabo zagledale enega velikega škrata. Imel je dolg koničast nos, sivo brado in na nogah velike čevlje. Vprašale so ga, kje so, škrat pa je začel nanje vpiti in jih spraševati, kdo so ter kaj delajo tukaj. Povedale so, da so tri sestre in da so se izgubile. Hčerke so vprašale, ali je iz tega kraja sploh možno priti domov. Škrat je pritrdil in povedal, da je to mogoče. Ko bo polna luna, naj zakurijo ogenj in rečejo: Akakadadabra! Deklice so še pogledale naokoli, toda škrat je že izginil. Čakale so dneve in dneve in vsako noč opazovale, kdaj bo luna polna.

Doma pa sta bila starša močno vznemirjena. Oče je bil od skrbi kot ponorel, iskal jih je po celi vasi in vsakogar vprašal, ali jih je videl. Vse je vprašal, samo dedka še ne, zato je na koncu odšel tja in se pozanimal, ali ve, kje so njegove hčere. Ded je odgovoril, da so šle v čudežno deželo. Oče se je zelo razjezik in dedka ozmerjal, ta pa se je branil, da so imele očetovo dovoljenje.

Ta čas so dekleta čakala in čakala. Tisto noč pa je bila končno polna luna. Vse so hitro nabrale nekaj lesa in zakurile ogenj. Postavile so se v krog, pogledale luno, nato pa rekle: Akakadadabra! In res, v hipu so se vrnile domov. Oče jih je takoj opazil, hitro je stekel do njih in jim povedal, kako jih je pogrešal. Potem so živeli srečno vse do konca svojih dni.

Vasilij Borse, 6. a